

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 lutego 2013 r.,

sprawy **D. B.**

skazanego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i inne kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 26 kwietnia 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 21 grudnia 2011 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddala kasację obrońcy skazanego D. B. jako oczywiście bezzasadną;

2. obciąża skazanego D. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2012 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Z. z dnia 21 grudnia 2011 r., którym D. B. za czyn zakwalifikowany z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, skazany został na karę dziesięciu lat pozbawienia wolności, w ten sposób, że złagodził tę karę do ośmiu lat.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść skazanego D. B. wniósł jego obrońca i, zarzucając „na zasadzie art. 523 § 1 kpk orzeczeniu temu (...) mające istotny wpływ na jego treść: rażąco obrazę art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 436 kpk i 457 § 3 kpk w zw. z art. 7 kpk” wobec nieustosunkowania się do

zarzutów apelacji, wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd odwoławczy”.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego D. B. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

W żadnym wypadku nie można podzielić stanowiska autora kasacji, że Sąd Apelacyjny, w tej sprawie, nie odniósł się do zarzutów apelacji obrońców skazanego albo odniósł się do nich w niewystarczającym zakresie lub w sposób nieprzekonujący. Rzetelna lektura uzasadnienia Sądu odwoławczego prowadzi do ustalenia i oceny, że spełnia ono wymogi określone w art. 457 § 3 kpk, gdyż Sąd ten odniósł się, zgodnie z wymogami określonymi w art. 433 § 2 kpk, do wszystkich zarzutów apelacji. Co więcej, Sąd Apelacyjny (s. 2,3 uzasadnienia SA) jeszcze raz wskazał na te dowody, które należało uznać za wiarygodne, a przede wszystkim konsekwentne zeznania naocznych świadków, w tym pokrzywdzonego, że to oskarżony uderzył pokrzywdzonego nożem, a następnie jeszcze kilkakrotnie próbował uderzyć go tym narzędziem w szyję i klatkę piersiową. W tym zakresie Sąd odwoławczy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, który te okoliczności, w oparciu o przeprowadzone dowody, szczegółowo i przekonująco rozważył (s. 28,29 uzasadnienia SO). Okoliczności tego zdarzenia, dotyczące zachowania oskarżonego od momentu, gdy z domu wziął nóż do chwili, gdy został on odciągnięty od pokrzywdzonego, pozwoliły ustalić zamiar jaki towarzyszył oskarżonemu w czasie tego zachowania – pozbawienia pokrzywdzonego życia, co uzasadniało przyjęcie kwalifikacji z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i art. 156 § 1 pkt 2 kk. Natomiast, z uzasadnienia kasacji jednoznacznie wynika, że choć obrońca wskazuje jako naruszone przez Sąd Apelacyjny przepis art. 457 § 3 kpk, a także przepis art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 436 kpk i to w związku z art. 7 kpk, to, w istocie, formułuje zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i to skierowany wobec orzeczenia Sądu pierwszej instancji, co w kasacji, wobec unormowania art. 523 § 1 kpk, jest niedopuszczalne. Chodzi zatem obrońcy o to, by Sąd Najwyższy, w

postępowaniu kasacyjnym, ponownie dokonał oceny zasadności zrzutów apelacji, co nie może mieć miejsca.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.